

Amagar, com una necessitat imperiosa,
Tots els fruits que ens han sigut donats,
Perquè és ben cert que no mereixem res
I som els dipositaris de tot.

En els meandres del riu de la vida
Que ens porta a dalt del vaixell
De la nostra estupefacció,
Portem la càrrega que ens fa més humans.

Són els dàtils del Marroc, les fines espècies orientals,
L'encens i les pinyes tropicals.
Ofrenem al nostre propi déu interior
Tots aquests presents
I esperem que siga benèvol.

És propi dels déus, però, demanar sacrificis
Però un sacrifici és l'única cosa
Que no estem disposats a presentar-hi.